

posten om min gamle Ven, Oscar Køhler, og paa at den til i Morgen, Mandag bebudede Artikel ikke fremkommer. Lad de Døde hvile i Fred — særligt da de ikke kan forsvare sig.

Ærbødigt A. Alberti.“

Brevet er adresseret til: „Johannes Hansen. „Middagsposten“. Privat. Haster.“

Og Artiklen udeblev ogsaa, Fortsættelsen af disse Artikler er ikke fremkommen. Jeg finder, det er en Form for Udøvelse af Censur, som er meget uheldig. Jeg finder det meget uheldigt, at Landets Justitsminister overfor et Blad, hvis Redaktør og Redaktionssekretær ere stillede paa den omtalte Maade, benytter sin Myndighed til at standse en Artikelrække, der dog har det almennyttige Formaal at afsløre Aktiesvindelen her i Landet. Jeg tror ikke, den Slags Ting pynter paa den offentlige Moral. Den højtærede Justitsminister har jo sit eget Blad til Raadighed, sit legitime Organ „paa Tro og Love“, det ærbare, men maaske i Længden lidt kedelige „Dannebrog“; hvorfor vil han holde andre Blade, hvorfor vil han paa denne Maade, hemmeligt og lønligt, skaffe sig Indflydelse paa andre Blade? Jeg husker, at en Højreminister blev meget stærkt angreben fra Venstres Side, fordi der var Mistanke fremme om, at han skulde eje en Aktie eller nogle Aktier i et Blad, der for øvrigt var det her omhandlede Blads Førgænger. Der blev fra Venstres Side rettet ganske overordentlig skarpe Angreb paa denne Højreminister. Jeg husker, at der endnu længere tilbage i Tiden var en Højrepolitiker, som blev meget stærkt kompromitteret, fordi han stod i Forhold til et Blad, der hed „Den ny Socialist“. Hvis man har fulgt det Blad, jeg her har nævnt, kan man ikke have været blind for, at i den Tid, disse Straffedomme have hængt over Hovedet paa det, har det angrebet det radikale Venstre og en vis Fløj af Højre, men aldrig Regeringen eller Ministrene. Det har støttet separatistiske Tendenser indenfor Arbejderbevægelsen, det har støttet halvt anarkistiske Tendenser, hvad Justitsministeren jo overhovedet heller ikke synes fremmed for. Jeg erindrer om, at under den anti-socialistiske Valgbevægelse her i København optraadte en Agent Jensen paa den Maade, at han holdt Brandtaler paa de socialdemokratiske Møder og optraadte som moderat Arbejder paa de antisocialistiske Møder, og han blev tagen stærkt under Vingerne af den højtærede Justitsministers Organ og omtalt overordentlig velvilligt.

Men naar jeg har fremdraget denne Sag, er det, fordi vi her staa i Fare for at komme ind paa et Skraaplan. Hvis Justitsministeren vil benytte den Omstændighed, at han kan faa en Strafs Udførelse udsat, eller vil benytte den betingede Benaadning paa den Maade, at han derved skaffer sig Indflydelse paa et Blads Redaktion, hvor ere vi saa henne? Det kan jo hænde mange Redaktioner rundt omkring i Landet, at der kan overgaa dem en Straffedom — Redaktørstillingen er en udsat Post —, og da der er Mennesker — saaledes er nu en Gang den menneskelige Natur, og der kan være mange begrundede Aarsager derfor —, som ere meget bange for at gaa i Fængsel — det kan, som vort Fængselsvæsen er, ogsaa tidt være nedbrydende for deres Helbred, maaske ganske ødelæggende —, kunde Justitsministeren paa den Maade faa en Magt over en Del af den danske Presse, som efter min Mening var meget farlig.

Det personlige Regimente, der udøves fra Justitsministerens Side, er en Blanding af Landsfaderlighed og tyrkisk Pasharegimente, men vi ville ikke være undergivne et saadant Vilkaarlighedens Regimente.

Ministeriets Administration med Hensyn til det kommunale Selvstyre er ogsaa af den Art, at den ikke styrker Ministeriet, hvis det bliver nødvendigt at skride til en Kamp med Landstinget om de store Mærkesager. Ogsaa der griber Justitsministeren ind i stort og smaat for at faa sin personlige Villie frem. Byraadene i Kalundborg og Slagelse have for nylig gennemført en ny Politivedtægt. Den blev indsendt til Justitsministerens Sanktion, men Justitsministeren nægtede at godkende den, medmindre der i den blev indført følgende Bestemmelse: „Politiet kan, naar dertil findes Anledning, forbyde Personer at staa stille paa offentlig Gade, Vej eller Plads eller at færdes frem og tilbage paa kortere Strækninger, og enhver er pligtig til at efterkomme Politiets Forbud i saa Henseende. Et saadant Paabud skal dog støtte sig til en Ordre, given for det enkelte Tilfælde af Politimesteren“. Det er den gamle Nellemannske Paragraf, der skulde forhindre det, man kalder Strejkevagter. Nu er det en ganske lovlig Ting. Ovre i England faldt der for nogle Aar siden en Overhusdom, der forbød de saakaldte Strejkevagter, altsaa Arbejdernes Bestræbelser for at oplyse de Folk, der eventuelt maatte blive tilkaldte som Skruibrækkere, om de virkelige Forhold, men det ny liberale Ministerium